

PATRIŠA KORNVEL
TAČKA NASTANKA

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Patricia Cornwell
POINT OF ORIGIN

Copyright © 1998 Cornwell Enterprises, Inc.

Translation Copyright © 2014 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Barbari Buš s ljubavlju
(zato što poboljšavaš svet)*

Svako će delo izaći na videlo; jer će dan pokazati, jer će se ognjem otkriti, i svako delo pokazaće oganj kao što jeste.

PRVA POSLANICA KORINĆANIMA 3:13

DAN 523.6
FAZANOV TRG JEDAN
ŽENSKO ODELJENJE INSTITUTA KIRBI
OSTRVA VARDS, NJUJORK

Zdravo DOCO,

Tik Tak

Testera, kosti i vatra.

Još si sama kući s FIB lažovom? Doco, PAZI, DOCNIŠ!

Prskaj tamnu svetlost i teretni VOZVOZVOZVOZ.
GKSKWFZY hoće slike.

Dođi kod mi. Na spratu tri. Ti trguj s mi.

ČIČA-MIČA (HOĆE LI Lusi da priča?)

LUSI-BU na TV. Leti kroz prozor. Dođi sa mi. Da niko ne vidi. Dođi do zore. Smej se i pevaj. Ista stara pesma. LUSI LUSI LUSI i mi!

Čekaj i vidi.

Keri

1

Benton Vesli izuvao je patike za trčanje u mojoj kuhinji kad sam dotrčala do njega sa srcem u grlu od straha, mržnje i nezaboravljene užasa. Pismo Keri Greten bilo je u svežnju pošte i drugih papira koji sam uzela da pregledam tek pre nekoliko trenutaka, kad sam odlučila da popijem čaj od cimeta u privatnosti svoje kuće u Richmondu, država Virđžinija. Bila je nedelja, osmi juni, pet sati i trideset pet minuta po podne.

„Pretpostavljam da ti je ovo poslala na posao“, rekao je Benton.

Delovao je potpuno mirno dok se saginjao da izuje bele sportske čarape.

„Rouz ne čita poštu označenu kao privatna i poverljiva.“ Dodala sam nepotrebno ovu pojedinost dok mi je srce ubrzano tuklo.

„Možda bi trebalo da je čita. Izgleda da imaš dosta obožavalaca.“ Njegove opore reči sekle su kao nož.

Gledala sam ga kako spušta bleđa bosa stopala na pod, oslonjen laktovima na kolena i oborene glave. Znoj mu je curio niz ramena i mišice, snažne za čoveka njegovih godina; pogled mi je skliznuo niz kolena i listove do uskih gležnjeva na kojima se još video otisak tkanja čarapa. Prošao je prstima kroz vlažnu srebrnu kosu i naslonio se.

„Gospode“, promrmljao je brišući peškirom lice i vrat. „Prestar sam za ova sranja.“

Duboko je udahnuo i polako izdahnuo, sve bešnji. „Brajtlingov“ ručni sat od nerđajućeg čelika, moj božićni poklon, bio je na stolu. Uzeo ga je i stavio ga na ruku.

„Dodavola. Ti ljudi su gori od raka. Daj da vidim“, rekao je.

Pismo je bilo napisano rukom, izopačenim crvenim velikim slovima, a na vrhu je bio nevešto nacrtan grb s pticom dugog repa. Ispod teksta bila je našvrljana, zagonetno, latinska reč *ergo*, to jest *dakle*, koja mi u ovom kontekstu ništa nije značila. Razvila sam list običnog papira držeći ga za uglove i spustila ga pred Bentona na antikni francuski hrastov sto za doručak. Nije ga dodirivao, pošto je moglo biti dokaz; pažljivo je pročitao čudnovate reči Keri Greten i provlačio ih kroz bazu podataka nasilja koju nosi u glavi.

„Poštanski žig je njujorški, a u Njujorku se, naravno, dosta galamilo o njenom suđenju“, rekla sam nastavljajući s racionalizacijom i poricanjem. „Pre svega dve sedmice izašao je jedan senzacionalistički članak. Znači, bilo ko je mogao da sazna ime Keri Greten iz novina. Da ne spominjem to što je moja službena adresa javna informacija. Ovo pismo verovatno uopšte nije napisala ona, nego neki drugi ludak.“

„Verovatno ga je ona napisala.“ Čitao je dalje.

„Zar bi mogla da pošalje ovako nešto iz ustanove za sudsku psihijatriju a da niko ne proveri?“, uzvratila sam dok mi je strah stezao srce.

„Bolnica Svete Elizabete, *Belvi, Mid-Hadson, Kirbi*.“ Nije podigao pogled. „U tim ustanovama ljudi kao što su Keri Greten, Džon Hinkli Mlađi ili Mark Dejvid Čepmen* nisu zatvorenici, nego pacijenti. Uživaju ista građanska prava kao i mi dok sede u kaznionicama i psihijatrijskim klinikama, pišu pedofilske biltene na kompjuterima i prodaju savete serijskim ubicama preko pošte. I pišu podru-gljiva pisma glavnim medicinskim istražiteljima.“

Bentonov glas bio je ogorčen, a reči odsečne. Oči su mu plamtele mržnjom kad je najzad podigao pogled ka meni.

„Keri Greten ti se ruga, *gazdarice*. Ruga se FBI-ju. Meni“, nastavio je.

* Džon Vornok Hinkli Mlađi (*John Warnock Hinckley Junior*, 1955) pokušao je 30. marta 1981. atentat na predsednika SAD Ronalda Regana da bi impresionirao glumicu Džodi Foster. Oslobođen je krivice zbog smanjene računaljivosti i od 1982. boravi u državnim ustanovama za mentalno zdravlje. Pod pritiskom javnosti u SAD su 1984. pooštreni propisi o pozivanju na ludilo pred sudom.

Mark Dejvid Čepmen (*Mark David Chapman*, 1955) ubio je Džona Lenona 8. decembra 1980. Na sudu je promenio iskaz o ludilu i priznao krivicu. Osuđen je na dvadeset godina do doživotne robije uz obavezno psihijatrijsko lečenje. Još izdržava kaznu, a odbijeno mu je sedam molbi za pomilovanje. (Prim. prev.)

„*FIB*“, * promrmljala sam; u nekoj drugoj prilici to bi mi bilo smešno.

Vesli je ustao i prebacio peškir preko ramena.

„Recimo da je pismo napisala ona“, počela sam iznova.

„Jeste“, rekao je bez trunke sumnje.

„U redu. Prema tome, ovo je samo podrugivanje, Bentone.“

„Naravno. Keri se stara da ne zaboravimo da su Lusi i ona bile ljubavnice, što javnost ne zna. *Još*“, rekao je. „Očigledna poruka je da Keri Greten nije završila s razaranjem tuđih života.“

Nisam mogla da podnesem da čujem njeno ime, i razbesnela sam se što je ona sada, u ovom trenutku, u mom domu, kao da sedi s nama za stolom, a vazduh se zgrušava od njenog ogavnog, zlog prisustva. Zamislila sam njen nadmeni osmeh i usijani pogled i zapitala se kako izgleda sada, posle pet godina provedenih iza rešetaka u druženju s ludim zločincima. Keri nije luda, nikada nije ni bila. Ona je poremećena ličnost, psihopata, stvorenje nasilja bez ikakve savesti.

Pogledala sam kroz prozor u japanske javorove zanjihane na vetru i nedovršeni kameni zid koji me je jedva razdvajao od suseda. Iznenada je zazvonio telefon. Javila sam se s oklevanjem.

„Doktorka Skarpeta“, rekla sam u slušalicu gledajući Bentona kako ponovo preleće pogledom po crveno ispisanim rečima.

„Zdravo“, čula sam s druge strane dobro poznati glas Pita Marina. „Ja sam.“

* *Fib* na engleskom znači nespretna, detinjasta laž. (Prim. prev.)

Marino je kapetan u Upravi policije Ričmonda. Poznawali smo se dugo i prepoznala sam taj ton. Pripriemila sam se za još loših vesti.

„Šta se dešava?“ upitala sam ga.

„Sinoć je u Vorentonu izgorela farma konja. Možda si čula na vestima“, rekao je. „Izgorele su štale, dvadesetak vrlo skupih konja i kuća. Sve živo. Sve je spaljeno do temelja.“

Do sada mi ovo ništa nije značilo. „Marino, zašto mene zoveš zbog požara? Za početak, severna Virdžinija nije tvoj teren.“

„Sada jeste“, odgovorio je.

Kuhinja se smanjivala oko mene i gušila me dok sam čekala nastavak.

„ATF je upravo pozvala NEVS“, nastavio je.

„Odnosno nas“, rekla sam.“

„Pun pogodak. Ti i ja treba da se odvučemo tamo sutra u zoru.“

Nacionalna ekipa za vanredne situacije ATF-a, odnosno Uprave za duvan, alkohol i vatreno oružje,* istražuje požare u crkvama i poslovnim zgradama, kao i slučajeve podmetanja bombi i drugih nesreća nad kojima Uprava ima nadležnost. Marino i ja nismo pripadali Ekipi, ali i ona i druge službe za zaštitu zakona često su nas pozivale kad se ukaže potreba. Poslednjih godina radila sam na slučajevima Svetskog trgovinskog centra, bombaškog napada u Oklahoma Sitiju i pada aviona TVA 800. Pomagala sam pri

* ATF je akronim od *Bureau of Alcohol, Tobacco and Firearms*; NRT je akronim od *National Response Team*. (Prim. prev.)

identifikaciji žrtava sukoba policije i sekte Loza Davidova u Vejkou i pregledala sam mrtve i unakažene koje je za sobom ostavio Junabomber. Iz neprijatnog iskustva znala sam da me ATF poziva samo kada ima mrtvih, a to što su pozvali i Marina znači da se sumnja na ubistvo.

„Koliko?“ Uzela sam beležnicu za poruke.

„Nije pitanje koliko, doco, nego *ko*. Vlasnik farme je medijski mogul Kenet Sparks, jedan i jedini. Zasad se čini da se nije izvukao.“

„O, bože“, promrmljala sam dok se moj svet smračivao. „Jesmo li sigurni?“

„Pa, nema ga nigde.“

„Da li bi bio ljubazan da mi objasniš zašto sam tek sada obavještena o tome?“

Osećala sam kako bes raste u meni i jedva sam se suzdržala da se ne iskalim na Marinu, jer sam odgovorna za istragu svake neprirodne smrti u Virdžiniji. Nije Marino trebalo da me obavesti o ovom slučaju, pa sam pobesnela na osoblje svog ogranka u severnoj Virdžiniji što me nije pozvalo na kuću.

„Nemoj da se ljutiš na svoje doktore u Ferfaksu“, rekao je Marino kao da mi čita misli. „Okrug Fokijer zatražio je od ATF-a da preuzme slučaj, pa će tako i biti.“

To mi se i dalje nije dopadalo, ali bilo je vreme da krenemo dalje.

„Pretpostavljam da telo još nije pronađeno“, rekla sam užurbano pišući.

„Naravno da nije. Ta zabava tebe čeka.“

Zastala sam s olovkom na papiru. „Marino, požar je izbio u jednoj kući. Čak i ako se sumnja na podmetanje, i

ako je upletena poznata ličnost, ne vidim zašto se za slučaj zanima ATF.“

„Viski, automatske puške, da ne spominjem kupovinu i prodaju otmenih konja. Valjda ti je sada jasno“, odgovorio je Marino.

„Sjajno“, promrmljala sam.

„O, da. Ovo je prava noćna mora, dođavola. Načelnik vatrogasne službe zvaće te najkasnije večeras. Bolje ti je da se spakuješ jer nas helikopter kupi pre zore. Trenutak je nezgodan, kao i uvek. Mislim da možeš da se pozdraviš s odmorom.“

Trebalo je da se Benton i ja odvezemo večeras u Hilton Hed i provedemo sedmicu na obali mora. Od početka godine nismo proveli sami nijedan čitav dan, bili smo prenapeti i jedva smo se trpeli. Nisam želela da se suočim s njim kad sam spustila slušalicu.

„Žao mi je“, rekla sam mu. „Verovatno si već shvatio da je ovo veliki slučaj.“

Posmatrala sam ga s oklevanjem, a on me nije pogledao u oči, nego je i dalje analizirao Kerino pismo.

„Moram da idem. Rano ujutru. Možda ću moći da ti se pridružim sredinom nedelje“, nastavila sam.

Nije me slušao jer nije želeo ovo da čuje.

„Shvati, molim te“, rekla sam mu.

Držao se kao da nisam ništa rekla, a znala sam da je teško razočaran.

„Radila si na onom slučaju trupova“, rekao je čitajući. „Sakaćenja u Irskoj i ovde. 'Testera i kosti.' A ona mašta o Lusi i masturbira. Doživljava višestruke orgazme noću ispod pokrivača. Navodno.“

Pogled mu je šarao po pismu dok je govorio kao za sebe.

„Kaže da njih dve i dalje imaju odnos, Keri i Lusi“, nastavio je. „Ovo je njen pokušaj udaljavanja. Ona nije prisutna kad vrši zločine. Neko drugi radi sve to. Višestruka ličnost. Predvidiv i nevešt pokušaj pozivanja na ludilo. Očekivao bih od nje više originalnosti.“

„Ona je savršeno sposobna da prati suđenje“, odgovorila sam obuzeta novim talasom gneva.

„To znamo ti i ja.“ Popio je malo vode iz plastične boce. „Odakle joj *Lusi Bu*?“

Kap vode skliznula mu je niz bradu, pa ju je obrisao nadlanicom.

Zamucala sam: „Tako sam je nekada zvala od milja. Kad je pošla u vrtić, više nije htela da je tako zovem. I dan-danas mi ponekad izleti.“ Zastala sam sećajući se Lusi iz tog vremena. „Pretpostavljam da je rekla Keri za taj nadimak.“

„Pa, znamo da je u nekom trenutku Lusi svašta poverila Keri“, podvukao je Vesli očigledno. „Ona joj je bila prva ljubavnica. A svi vrlo dobro znamo da se prvi ne zaboravljaju, koliko god rđavi bili.“

„Većina ljudi ne odabira psihopate da im budu prvi“, rekla sam i dalje ne verujući da je Lusi, moja sestričina, uradila upravo to.

„Psihopate su svuda oko nas, Kej“, rekao mi je Benton kao da ja to ne znam. „Privlačne inteligentne osobe koje sede pored tebe u avionu, stoje iza tebe u redu, koje susrećeš iza pozornice, koje nalaziš na internetu. Naša braća, sestre, školski drugovi, sinovi, kćeri, ljubavnici. Izgledaju kao ti i ja. Lusi nije imala nikakvih izgleda. Nije bila dorasla Keri Greten.“

Na mom travnjaku niklo je previše deteline, ali proleće je bilo ne prirodno hladno i prijalo je mojim ružama. Povijale su se i podrhtavale na jakom vetru, a blede latice lepršale su na zemlju. Vesli, penzionisani šef jedinice za profilisanje FBI-ja, nastavio je da mi tumači.

„Keri želi Goltove fotografije. Snimke s mesta zločina, snimke s obdukcija. Odesi joj te fotografije, a ona će ti zauzvat izneti istražne pojedinosti, dragulje koje si navodno previdela. Sitnice koje će pomoći tužilaštvu kada slučaj sledećeg meseca izađe pred sud. Time te mami. Kaže da si možda nešto propustila. Da je to na neki način povezano s Lusi.“

Naočari za čitanje ležale su mu sklopljene pored podmetača na stolu, pa se setio da ih stavi.

„Keri želi da dođeš kod nje. U *Kirbi*.“

Lice mu je bilo napeto kad se zagledao u mene.

„To je ona.“

Pokazao je pismo.

„Isplivala je na površinu. Znala sam da će se to dogoditi“, rekao je premoreno.

„Šta je tamna svetlost?“, upitala sam ga ustajući; nisam mogla da sedim više ni trenutka.

„Krv.“ Zvučao je ubeđeno. „Kad si ubola Golta u butinu, presekla si mu butnu arteriju pa je iskrvario nasmrt. Ili bi iskrvario da ga voz nije dokrajčio. Templ Golt.“

Ponovo je skinuo naočari zato što se u sebi uzrujao.

„Dok god je Keri Greten živa, živ je i Templ Golt. Zli blizanci“, rekao je.

Oni zapravo nisu bili blizanci, ali su izbelili kosu i šišali je sasvim kratko. Bili su mršavi kao prepubescenti, a kad sam ih poslednji put videla u Njujorku, nosili su istovetnu odeću, ni mušku ni žensku. Zajedno su izvršili ubistvo, onda smo nju uhapsili u Baueriju, a ja sam njega ubila u tunelu podzemne železnice. Nisam imala nameru da ga dodirnem, da ga vidim, da progovorim reč s njim, pošto moj životni poziv nije da hapsim zločince i izvršavam smrtne kazne. Golt me je na to naterao. Izazvao je niz događaja želeći da umre od moje ruke jer će nas to povezati zauvek. Nisam mogla da pobegnem od Tempa Golta iako je mrtav već pet godina. U glavi su mi se motali njegovi krvavi delovi tela razbacani po sjajnim čeličnim šinama i pacovi koji hrle iz gustih senki da nasrnu na njegovu krv.

U mučnim snovima videla sam njegove ledenoplave oči s dužicama rasutim kao molekuli i čula tutnjavu voza sa zaslepljujućim svetlima. Nekoliko godina pošto sam ubila Golta izbegavala sam obdukcije žrtava železničkih nesreća. Kao rukovodilac sistema medicinskih istražitelja Virdžinije mogla sam da dodeljujem slučajeve svojim zamenicama, pa sam to i činila. Čak ni danas ne mogu klinički hladno da gledam blistave čelične oštrice noževa za disekciju jer me je Golt naterao da zarijem takav nož u njega, i zarila sam. U svakom iole neobičnom prolazniku videla sam njega, a spavala sam s oružjem pri ruci.

„Bentone, kako bi bilo da odeš pod tuš, pa da kasnije porazgovaramo o planovima za vikend“, rekla sam terajući iz glave nepodnošljive uspomene. „Možda ti baš treba da provedeš nekoliko dana sam u čitanju i šetnjama po

plaži. Znaš i sam koliko voliš vožnje biciklom. Možda će ti prijati malo slobode.“

„Moramo reći Lusi.“ I on je ustao. „Iako je zasad u zatvoru, Keri će joj zadati još nevolja. To ti i obećava u ovom pismu.“

Izašao je iz kuhinje.

„Koliko nevolja neko može da stvori?“, doviknula sam za njim grla stegnutog od suza.

„Može da dovuče tvoju sestričinu na suđenje“, zastao je da kaže. „Javno. Može da je stavi na naslovnu stranu *Njujork tajmsa*. U sve agencijske vesti, na televizije širom sveta. *Agentkinja FBI-ja bila je ljubavnica poremećenog ženskog serijskog ubice...*“

„Lusi je napustila Biro i sve njegove predrasude, laži i zaokupljenost slikom moćnog Biroa u javnosti.“ Suze su mi navrle na oči. „Ništa nije ostalo. Više nemaju čime da joj gaze dušu.“

„Kej, ovde nije reč samo o FBI-ju“, rekao je krajnje iscrpljeno.

„Bentone, ne počinji...“ Nisam mogla da dovršim rečenicu.

Naslonio se na okvir vrata velike dnevne sobe u kojoj je plamsala vatra pošto se temperatura čitavog dana nije podigla iznad petnaest stepeni. U očima mu se video bol. Nije mu se dopadalo ovo što govorim i nije želeo da zaviri u tamne uglove sopstvene duše. Nije želeo da zamišlja zle poteze koje bi Keri mogla povući, a brinuo je, naravno, i za mene. Biću pozvana da svedočim u završnoj fazi suđenja Keri Greten. Ja sam Lusina tetka. Pretpostavljala sam da

bi moja verodostojnost kao svedoka mogla biti osporena, a moje svedočenje i ugled zgaženi.

„Hajde da izađemo večeras“, rekao je Vesli blažim tonom. „Kuda bi volela da odemo? U *La pti*? Ili na pivo i roštilj kod Benija?“

„Odmrznuću malo supe“, rekla sam drhtavim glasom i obrisala oči. „Nisam nešto gladna, a ti?“

„Dođi“, rekao mi je umiljato.

Pripila sam se uz njega i privukao me je na grudi. Bio je slan kad smo se poljubili, a kao i uvek, iznenadila me je podatna čvrstina njegovog tela. Naslonila sam mu glavu na grudi pa mi je zamrsio kosu oštrom bradom belom kao pesak na plaži, koju, znala sam, ove sedmice neću videti. Neće biti dugih šetnji po mokrom pesku ni dugih razgovora za večerom.

„Mislim da treba da odem i vidim šta hoće“, rekla sam najzad u njegov vlažni topli vrat.

„Ne dolazi u obzir.“

„Obdukcija Tempa Golta obavljena je u Njujorku. Ja nemam te fotografije.“

„Keri vraški dobro zna ko je obavio Goltovu obdukciju.“

„Zašto onda traži slike od mene ako zna?“, promrmljala sam.

Sklopljenih očiju naslonila sam se na Bentona. Ponovo me je poljubio u teme i pomilovao po kosi pre nego što je odgovorio.

„Znaš ti zašto“, rekao je. „Manipuliše tobom, cima te tamo-amo. Ljudi kao ona u tome su odlični. Želi da joj nabaviš te fotografije, hoće da gleda Golta iskasapljenog,

da mašta o tome i da drka. Keri nešto sprema, a najgore što možeš da učiniš jeste da joj odgovoriš na bilo koji način.“

„A ono GKS WF – kako god beše? Zvuči kao nešto iz malih oglasa.“

„Ne znam.“

„A Fazanov dom jedan?“

„Nemam pojma.“

Ostali smo dugo uz dovratak ove kuće koju sam i dalje smatrala potpuno i neporecivo svojom. Benton je živeo svoj život sa mnom kad nije putovao kao savetnik na velikim slučajevima po zemlji i inostranstvu. Znala sam da mu smeta što stalno govorim *ja* ovo i *moje* ono, mada je znao da nismo venčani i da ništa što posedujemo nije zajedničko. Prevalila sam podne života i nisam želela zakonski da delim svoju imovinu ni sa kim, pa ni sa svojom porodicom i svojim ljubavnikom. Možda to zvuči sebično, a možda i *jesam* sebična.

„Šta da radim kada sutra odeš?“, vratio se Vesli na tu temu.

„Odvezi se u Hilton Hed i kupi namirnice“, odgovorila sam mu. „Postaraj se da ima dosta irskog i škotskog viskija. Više nego obično. Nabavi i kremu za sunčanje sa zaštitnim faktorom trideset pet i pedeset, američki orah iz Južne Karoline, paradajz i slatki crni luk.“

Suze su mi ponovo navrle na oči pa sam se nakašljala.

„Čim budem mogla, sešću u avion i doći ću, ali ne znam kako će teći ovaj slučaj u Vorentonu. O svemu ovome već smo razgovarali. Nije nam ovo prvi put. Pola vremena zauzet si ti, pola vremena ja.“

„Život nam je baš bezvezan“, rekao mi je u uho.

„Mislim da smo to nekako sami tražili“, odgovorila sam osećajući pre svega neodoljivu potrebu da legnem i zaspim.

„Možda.“

Sagnuo se do mojih usana i prešao rukama po omiljenim mestima.

„Mogli bismo pre supe u krevet.“

„Nešto vrlo loše će se desiti za vreme tog suđenja“, rekla sam. Želela sam da moje telo odgovori na njega, ali nije moglo.

„Svi ćemo se ponovo okupiti u Njujorku. Biro, ti, Lusi, svi na njenom suđenju. Da, siguran sam da proteklih pet godina nije mislila ni o čemu drugom i da će nam stvoriti sve nevolje koje bude mogla.“

Odmakla sam se kad je Kerino mršavo lice oštarih crta odjednom iskočilo iz neke duboke senke u mom umu. Pamtila sam kako je, zapanjujuće lepa, sedela i pušila s Lusi za izletničkim stolom usred noći pored strelišta Akademije FBI-ja u Kvantiku. Još sam ih čula kako se zadirkuju tihim vedrim glasom, još sam videla njihov erotični poljubac, dug i dubok, njihove ruke upletene u kosu. Sećam se kako je krv neobično prostrujala kroz mene dok sam hitala da se neopaženo povučem. Keri je tada počela da upropaštava život moje jedine sestričine i sada je naišlo veliko izopačeno finale.

„Bentone“, rekla sam, „moram da spakujem opremu.“

„Tvoja oprema je sasvim u redu. Veruj mi.“

Pohlepno je uklanjao slojeve moje odeće, žudeći za kožom. Uvek me je želeo više kad nisam uzbuđena kao on.

„Ne mogu da te hrabrim“, šapnula sam. „Ne mogu ti reći da će sve biti u redu, zato što neće. Pravni zastupnici

i novinari nasrnuće na Lusi i mene. Priteraće nas na ivicu provalije i Keri će možda izaći iz suda slobodna. Eto!“

Uzela sam mu lice među dlanove.

„Istina i pravda. Američki običaj“, zaključila sam.

„Prestani.“

Umirio se i prodorno me gledao pravo u oči.

„Ne počinji ponovo“, rekao je. „Nisi oduvek bila tako cinična.“

„Nisam cinična i ne želim ja da počnem ponovo“, odgovorila sam ljutito. „Nisam ja počela s jedanaestogodišnjim dečakom, nisam mu ja odsecala komadiće tela i ostavila ga nagog pored kontejnera za smeće s metkom u lobanji. Nisam ja potom ubila šerifa i zatvorskog čuvara. A Džejn – Goltova rođena sestra bliznakinja? Sećaš li se toga, Bentone? Sećaš li se? Sećaš li se Centralnog parka na Badnje večer? Otisaka bosih stopala u snegu i njene ledene krvi kako kaplje iz fontane!“

„Naravno da se sećam. Bio sam tamo, znam sve te pojedinosti.“

„Ne, ne znaš.“

Pobesnela sam, odmakla se od njega i popravila odeću na sebi.

„Ti ne guraš ruke u njihova rastočena tela, ti ne dodiruješ i ne meriš njihove rane“, rekla sam. „Ne slušaš ih kako govore i posle smrti. Ne gledaš lica njihovih najbližih koji čekaju u mom jadnom neuglednom predsooblju da čuju bezdušne nezamislive vesti. Ti ne viđaš ono što ja viđam. O, ne, nikako, Bentone Vesli. Ti vidiš samo čiste dosijee, sjajne fotografije i hladna mesta zločina. Provodiš više vremena s ubicama nego s onima kojima su ugasili život.“

A možda i spavaš bolje nego ja. Možda još sanjaš jer se ne plašiš snova.“

Bez reči je izašao iz moje kuće jer sam preterala. Bila sam nepoštена i zlobna, čak nisam ni istinu rekla.

Vesli je znao samo za mučne noći. Bacakao se, mrmljao u snu i natapao čaršave ledenim znojem. Retko je sanjao, ili je makar naučio da zaboravlja snove. Spustila sam slanik i posudu za biber na uglove pisma Keri Greten da se ne bi savijalo po prevojima. Njene podrugljive uznemirujuće reči postale su dokazni materijal i ne treba ih dodirivati ni remetiti.

Ninhidrin ili plavo svetlo možda će otkriti njene otiske prstiju na jeftinom belom papiru, ili će se možda uzorci njenog rukopisa poklopiti s ovim što mi je nažvrljala. Tako ćemo dokazati da je napisala ovu ogavnu poruku uoči svog suđenja pred Višim sudom grada Njujorka. Porota će videti da se nije promenila posle pet godina psihijatrijskog lečenja plaćenog novcem od njihovog poreza. Shvatiće da se Keri ne kaje. Da uživa u onom što je uradila.

Bila sam sigurna da je Benton negde u blizini pošto nisam čula njegov BMV kako odlazi. Pohitala sam nedavno popločanim ulicama pored velikih kuća s fasadama od cigle i gipsa i našla ga ispod drveća kako zuri u kamenito korito reke Džejms. Voda je bila ledena, boje stakla, a pramenje oblaka ličilo je na blede poteze kredom po sve tamnijem nebu.

„Polazim u Južnu Karolinu čim se vratim u kuću. Pripremiću stan i kupiću ti škotski viski“, rekao je ne okrećući se. „I irski.“

„Ne moraš da odeš večeras“, rekla sam plašeći se da mu priđem bliže; vetar mu je mrsio kosu obasjanu kosim zracima sunca. „Ja ustajem rano ujutru. Možeš da kreneš kad i ja.“

Ćutao je i posmatrao beloglavog orla koji me je sledio otkako sam izašla iz kuće. Bio je obukao crvenu vetrovku, ali delovao je kao da mu je hladno u vlažnoj odeći za trčanje, a ruke su mu bile čvrsto skrštene na grudima. Grlo mu se micalo dok je gutao knedlu, bol je zračio iz skrivenog mesta u njemu koje sam samo ja smela da vidim. U ovakvim trenucima nisam znala zašto me uopšte trpi.

„Ne očekuj od mene da budem mašina, Bentone“, rekla sam tiho, milioniti put otkako sam ga zavolela.

I dalje je ćutao, a voda u koritu jedva je imala snage da se valja prema centru grada i tupo je klokotala preko volje se primičući nasilnim branama.

„Trpim koliko mogu“, objasnila sam mu. „Trpim više nego što bi većina ljudi podnela. Ne očekuj previše od mene, Bentone.“

Orao je šestario iznad krošnji visokih stabala, a Benton je zvučao potpuno malodušno kad je najzad progovorio.

„I ja podnosim više od većine ljudi“, rekao je. „Delom zato što i ti nosiš težak teret.“

„Da, utičemo jedno na drugo.“

Prišla sam mu s leđa i uhvatila ga oko struka preko klizave crvene vetrovke.

„Da znaš da je tako“, rekao je.

Čvrsto sam ga zagrlila i naslonila mu se bradom na leđa.

„Jedan tvoj sused nas posmatra“, rekao je. „Vidim ga kroz okno. Jesi li znala da imaš voajera u ovom otmenog bogatom naselju?“

Spustio je ruke na moje i odsutno mi podizao prst po prst.

„Naravno, da ja ovde živim, i ja bih te krišom posmatrao“, dodao je nešto vedrije.

„Ti i živiš ovde.“

„Ne, ja samo ovde noćim.“

„Hajde da razgovaramo o tome ujutru. Kao i obično, pokupiće me na Očnom institutu oko pet“, rekla sam mu.

„Prema tome, ako ustanem oko četiri...“ Uzdahnula sam pitajući se hoće li život uvek biti ovakav. „Ostani ovde noćas.“

„Ne pada mi na pamet da ustajem u četiri“, odgovorio je.

2

Jutro je grubo svanjivalo nad ravnim poljem i jedva ga obasjalo plavičastom svetlošću. Ustala sam u četiri, a i Vesli se probudio, odlučivši da krene kad i ja. Poljubili smo se i nismo se gledali idući svako ka svom automobilu, jer kratki oproštaji lakši su nego odugovlačenje, ali kad sam skrenula u Zapadnu Ulicu Keri prema Huguenotskom mostu, prožeo me je osećaj težine i odjednom sam se uzrujala i rastužila.

Znala sam iz neprijatnog iskustva da verovatno neću videti Veslija ove sedmice i da neće biti odmora, vremena za čitanje ni spavanja do kasno. Istraga požara nikad nije jednostavna, a ako ništa drugo, u slučaj je umešana važna ličnost iz bogataškog vašingtonskog naselja, što će me upetljati u politiku i papirologiju. Što više pažnje privuče neka smrt, to me čeka više pritiska javnosti.

Nije bilo svetla u zgradi Očnog instituta, koji niti je bio ustanova za medicinska istraživanja niti je nazvan

po nekom dobrotvoru ili istaknutoj osobi. Nekoliko puta godišnje dolazila sam ovamo na proveru dioptrije i pregled očiju i uvek mi je bilo neobično što se parkiram u blizini polja s kojih polećem i letim prema haosu. Otvorila sam vrata kola baš kad se začuo dobro poznati štropot iznad tamnih valova krošnji i zamislila sam izgorele kosti i zube razasute po crnim mokrim ruševinama. Setila sam se Spar-ksovih elegantnih odela i snažnog lica i šok me je obavio poput ledene magle.

Obris punoglavca leteo je ispod krnjeg meseca dok sam uzimala nepromočive torbe i izgrebani aluminijumski kofer s raznim instrumentima i priborom, ubrajajući tu i fotografsku opremu. Dva automobila i kamionet usporili su na Hugenotskom putu; rani gradski putnici nisu odoleli prizoru helikoptera koji leti nisko spremajući se za spuštanje. Radoznalci su skrenuli na parking i izašli da zure u propelere koji su sporo sekli vazduh iznad električnih kablova, barica i blata ili peska i zemlje koji će se možda uskovitlati.

„Ovo sigurno stiže guverner“, rekao je starac koji se dovezao u zarđalom plimutu.

„Možda isporučuju organ za presađivanje“, odvratio je vozač kamioneta pogledavši me na trenutak.

Njihove reči razletele su se kao suvo lišće kad je crni helikopter bel longrejndžer odmereno zagrmeo, izbacio savršeni mlaz plamena i blago se spustio. Pilot helikoptera, moja sestričina Lusi, lebdeo je iznad oluje sveže pokošene trave okupane belom svetlošću i ljupko dodirnuo tlo. Uzela sam prtljag i pošla u vetar. Stakla helikoptera bila su zatamnjena, pa nisam videla Lusi dok sam otvarala zadnja

vrata, ali prepoznala sam snažnu mišicu koja je posegnula da uzme moje torbe. Popela sam se u letelicu dok se još vozila zaustavljalo da posmatra vanzemaljce, a zlatne niti provlačile se kroz vrhove drveća.

„Baš sam se pitala što vas nema“, povikala sam da nadjačam buku propelera zabravljajući vrata.

„Aerodrom“, odgovorio je Pit Marino kad sam sela do njega. „Bliže je.“

„Ne, nije“, odvrtila sam.

„Tamo makar ima kafe i toaleta“, rekao je, a znala sam da ih je nabrojao ovim redosledom slučajno. „Pretpostavljam da je Benton otišao na odmor bez tebe“, dodao je, efekta radi.

Lusi je dodala pun gas i propeleri su se zavrteli brže.

„Mogu odmah da ti kažem da imam ono predosećanje“, obavestio me je mrgodno kad se helikopter odvojio od tla i poleteo. „Čeka nas velika nevolja.“

Marino je stručnjak za istrage smrti, mada ga plaši mogućnost njegove sopstvene. Nije voleo da leti, ponajmanje u nečemu što nema stjuardese i krila. Na krilu mu je ležao zgužvani *Ričmond tajms dispeč* i nije gledao u zemlju koja se sve brže udaljavala od nas, niti u daleki obris grada koji se polako dizao iza horizonta sličan visokom čoveku kad ustaje.

Na naslovnoj strani novina bila je istaknuta vest o požaru, zajedno s agencijskim fotografijama zadimljenih ruševina u mraku snimljenim iz vazduha. Pročitala sam vest, ali nisam saznala ništa novo, jer je tekst uglavnom bio prežvakana priča o navodnoj smrti Keneta Sparksa, o njegovoj moći i životu na visokoj nozi u Vorentonu.

Nisam znala da gaji konje, niti da je jedan po imenu Vetar pobedio na prošlogodišnjem derbiju Kentakija i da vredi milione. No to me nije iznenadilo. Sparks je oduvek bio preduzetan, a njegov ego bio je ogroman kao i njegova gordost. Spustila sam novine na sedište prekoputa i primetila da je Marinov pojas otkopčan i da skuplja prašinu po podu.

„Šta će se desiti ako uletimo u snažne turbulencije a ti se nisi vezao?“, upitala sam glasno kroz buku motora.

„Prosuću kafu.“ Namestio je pištolj na boku. Žučkastosmeđa uniforma pucala je na njemu. „Za slučaj da nisi shvatila posle toliko leševa koje si iseckala, ako ova ptica padne, doco, pojas te neće spasiti. A ne bi ni vazdušni jastuci da ih imamo.“

Istini za volju, Marino je mrzeo kad ga nešto steže oko struka, pa je nosio pantalone tako nisko da me je čudilo što mu ih kukovi uopšte drže. Papir je zašuškao kad je iskopao dva biskvita iz torbe posivele od masnoće. Cigarete su mu štrčale iz džepa na grudima, a lice mu je bilo crveno od visokog krvnog pritiska. Kad sam se doselila u Virdžiniju iz svog rodnog grada Majamija, Marino je bio detektiv za ubistva, nenasan koliko i nadaren. Sećam se naših prvih susreta u mrtvačnici, kada mi se stalno obraćao s *gospođo Skarpeta*, zastrašivao moje osoblje i uzimao dokaze kako god mu se prohte. Samo da me razbesni, uzimao je metke pre nego što ih obeležim. Pušio je cigarete u krvavim rukavicama i zbijao šale o leševima koji su nekada bili ljudska bića.

Pogledala sam kroz prozor u oblake na nebu i pomislila na to kako vreme prolazi. Marino se bližio pedeset

petoj godini i nisam mogla da poverujem u to. Branili smo i nervirali jedno drugo svakodnevno skoro jedanaest godina.

„Hoćeš?“ Pružio mi je biskvit umotan u masni papir.

„Ne želim ni da ga gledam“, odgovorila sam neljubazno.

Pit Marino dobro je znao koliko me brinu njegove nezdrave životne navike i jednostavno je pokušavao da mi privuče pažnju. Pažljivo je sipao još šećera u plastičnu čašu s kafom, koju je pomerao gore-dole sledeći turbulenciju i koristeći pritom mesnatu mišicu kao amortizer.

„Hoćeš kafu?“, upitao me je. „Ja ću da ti sipam.“

„Ne, hvala. Kako bi bilo da me uputiš u slučaj?“, prešla sam na posao, sve napetija. „Znamo li sada više nego sinoć?“

„Ponegde još izbija dim. Uglavnom u štalama“, rekao je. „Tamo je bilo mnogo više konja nego što smo mislili. Izgorelo ih je sigurno dvadeset, među njima punokrvni konji, trkački konji i dva pedigirirana trkačka ždrebeta. Naravno, znaš za onog koji je osvojio Derbi. Zamisli koliko će tu biti para samo od osiguranja. Jedan takozvani svedok kaže da su vrištali kao ljudi.“

„Kakav svedok?“ Tada sam prvi put čula za postojanje svedoka.

„Oh, javljali su se svakojaki ludaci i govorili da su videli ovo ili da su čuli ono. Isto sranje kao i uvek kada neki slučaj privuče dosta pažnje. Nije nam potreban očevic da znamo da su konji njištali i ritali se pokušavajući da pobegnu.“ Glas mu se stvrdnuo kao kremen. „Naći ćemo

mi skota koji je to uradio, pa ćemo videti kako će mu se dopasti kad mu se rođena bulja nađe u plamenu.“

„Ne znamo da je uopšte bilo nekog skota, bar ne znamo pouzdano“, podsetila sam ga. „Niko još nije ustvrdio da je požar podmetnut, mada sam ja uverena da tebe i mene nisu pozvali samo da se provozamo.“

Okrenuo se prozoru.

„Mrzim kad stradaju životinje.“ Prosuo je kafu po kolenu. „O, jebote.“ Pogledao me je besno kao da sam ja za to kriva. „Životinje i deca. Od same pomisli pripadne mi muka.“

Činilo se da mu nimalo nije stalo do čuvenog čoveka koji je možda izgubio život u požaru, ali ja sam Marina poznavala dovoljno dobro i znala sam da usmerava osećanja tamo gde može da ih trpi. Nije on mrzeo ljudska bića ni upola koliko je navodio druge da pomisle, a kad sam zamislila ono što mi je opisao, videla sam punokrvne konje i ždrebad s užasom u očima.

Nisam mogla da podnesem zamišljeno njištanje i udarce kopita u drvo. Plamen je tekao poput reke lave po vorentonskoj farmi gutajući vilu, štale, zalihe starog viskija i zbirke vatrenog oružja. Vatra nije poštedela ništa osim šupljih kamenih zidova.

Pogledala sam pored Marina u pilotsku kabinu. Lusi je nešto govorila u radio svom kopilotu dok su pozdravljali drugi helikopter ispod horizonta i avion toliko dalek da se videla samo mrvica stakla. Sunce je postepeno obasjavalo našu putanju, pa nisam mogla da se usredsredim dok sam posmatrala svoju sestričinu i ponovo se osećala ranjeno.

Ostavila je Biro jer se Biro postarao da ga ostavi. Napustila je kompjuter s veštačkom inteligencijom koji je stvorila, robote koje je programirala i helikoptere kojima je naučila da upravlja radi svog voljenog Biroa. Lusi je napustila svoje srce i više mi nije bila u domašaju. Nisam želela da razgovaram s njom o Keru.

Ćutke sam se naslonila i uzela papire o slučaju Vorenton. Odavno sam naučila da se vrlo duboko usredsredim, bez obzira na to kakve mi se misli vrzmaju po glavi i kako sam raspoložena. Osetila sam da Marino ponovo zuri pipajući kutiju cigareta u džepu na grudima kako bi se uverio da nije slučajno ostao bez svog poroka. Štropot propelera se pojačao kad je otvorio prozor i istresao cigaretu iz kutije.

„Nemoj“, rekla sam okrećući list. „I ne pomišljaj.“

„Ne vidim znak za zabranu pušenja“, rekao je i stavio cigaretu u usta.

„Ti ih nikad ne vidiš, koliko god da ih ima.“ Pregledala sam svoje beleške i ponovo zastala nad izjavom koju mu je načelnik vatrogasne službe dao juče preko telefona.

„Podmetanje požara radi sticanja materijalne koristi?“, rekla sam podigavši pogled. „Osumnjičen je vlasnik, Kenet Sparks, koji je možda slučajno stradao u požaru koji je sam podmetnuo? Osumnjičen na osnovu čega?“

„Zar to nije pravo ime za palikuću?“*, reče Marino. „Sigurno je kriv.“ Duboko i požudno je povukao dim.

* Vlasnikovo prezime Sparks (*Sparkes*) i množina reči varnica (*sparks*) izgovaraju se isto. (Prim. prev.)

„Ako je tako, onda je dobio što je zaslužio. Znaš, možeš čoveka izvući s ulice, ali ne možeš ulicu izvući iz njega.“

„Sparks nije odrastao na ulici“, rekla sam. „I samo da znaš, bio je Roudsov stipendista.“*

„Roudsov stipendista i uličar meni su jedno isto“,** nastavio je Marino. „Sećam se kad je taj kučkin sin samo grdio policiju u svom lancu novina. Svi su znali da šmrče kokain i juri ženske, ali nismo mogli ništa da dokažemo jer niko nije hteo da nam pomogne i svedoči.“

„Tako je, niko ništa nije uspeo da dokaže“, rekla sam. „Ne možeš za nekoga tvrditi da je palikuća samo zbog prezimena ili uređivačke politike.“

„Pa, slučajno razgovaraš sa stručnjakom za čudna prezimena i njihovo uklapanje sa zlikovcima koji ih nose.“ Marino je nasuo sebi još kafe i povukao dim. „Mrtvozornik *Gor*. Serijski ubica *Sloter*. Pedofil *Čajlds*. Gospodin *Beri* zakopava žrtve na grobljima. Tu su i sudije *Gelous* i *Fraj*, a imamo i Fredija *Gembla*, koji je vodio uličnu lutriju iz restorana kad je ubijen. Doktor *Fagart* ubio je petoricu homoseksualaca. Iskopao im je oči. Sećaš li se *Krispa*?“ Pogledao me je. „Spalio ga je grom. Oduvao mu

* Sesil Džon Rouds (*Cecil John Rhodes*, 1853–1902), južnoafrički političar i poslovni čovek rođen u Engleskoj, dijamantski magnat, osnivač kolonije Rodezije (današnji Zimbabve). Stipendija koja nosi njegovo ime dodeljuje se najboljim stranim studentima na Oksfordu i jedna je od najprestižnijih na svetu. (Prim. prev.)

** Prezime Rouds (*Rhodes*) i reč za puteve (*roads*) izgovaraju se potpuno isto. (Prim. prev.)

je odeću skroz preko crkvenog parkinga i namagnetisao mu kopču na kaišu.“*

Nisam mogla to da slušam ovako rano ujutru, pa sam uzela slušalice da bih zaglušila Marina i pratila šta se govori u pilotskoj kabini.

„Ne bih da me spali grom u neakvoj crkvi i da svi to tumače kako im padne na pamet“, nastavljao je Marino.

Pio je kafu kao da nema nevolja s prostatom i mokrenjem.

„Čuvao sam te spiskove godinama. Nikad nikome nisam rekao ništa o tome. Čak ni tebi, doco. Takva sranja se ne zapisuju, nego se zaboravljaju brže-bolje.“ Otpio je malo kafe. „Mislim da bi za tako nešto bilo zainteresovanih kupaca. Možda treba da se izda kao one knjižice što stoje pored kase.“

Stavila sam slušalice na glavu i gledala kako seoska imanja i usnula polja polako ustupaju mesto velikim ambarima i dugačkim asfaltiranim prilaznim putevima. Krave i telad ličili su na crno-bele mrlje na ograđenim livadama, a kombajni su dizali prašinu vozeći se polako pored polja punih slame.

* Gor (*Gore*) znači zgrušana ili prosuta krv; Sloter (*Slaughter*) znači pokolj; Čajlds (*Childs*) u korenu ima reč dete (*child*); Beri (*Bury*) znači pokopati, sahraniti, Gelous (*Gallows*) znači vešala; Fraj (*Fry*) znači ispržiti; Gembl (*Gamble*) znači kockanje; Fagart (*Faggart*) se izgovara slično kao *faggot*, što je pogrdna reč za homoseksualca, a Krisp (*Crisp*) znači reskav, reš pečen. (Prim. prev.)